

SĀRA LARKA

*Vinteru mājas
noslēpums*

SARAH LARK

*Das Geheimnis
des Winterhauses*

SĀRA LARKA

Vinteru mājas noslēpums

ROMĀNS

No vācu valodas tulkojusi
Anita Muičniece

821.112.2-31
La 660

Sarah Lark

DAS GEHEIMNIS DES WINTERHAUSES

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln.

Cover art © Johannes Wiebel | punchdesign, using images from Shutterstock.com

Cover images © Filip Fuxa; © Kichigin; © Bildagentur Zoonar GmbH;

© ChameleonsEye; © Peter Gudella

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Anita Muitiniece, 2022

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-0-9792-8

PIEŅEMTAIS BĒRNS

“Cik tas ir nopietni? Un... kā tik pēkšņi tas varēja notikt?”

Intensīvās terapijas nodaļas gaitenī Elinora satraukta metās pie pirmā ārsta, kas gadījās viņai ceļā. Mediķis, vēl pavisam jauns vīrietis ar nogurušām acīm, samulsis viņu uzlūkoja.

“Par kuru pacientu jūs runājat?” viņš vaicāja un cauri stikla rūtij pameta skatienu uz gultu, kas stāvēja blakus dialīzes iekārtai. “Ahā, Heningas kundze... akūta nieru mazspēja... Vai esat no ģimenes?”

Viņš jautājoši pavērās Elinorā. Ārēji nekāda radniecīga līdzība nebija redzama. Elinorai bija ļoti gaiša āda, pelēkblondi mati un zaļas acis. Karla drīzāk bija tumšais tips.

Elinora pamāja ar galvu. “Droši vien... Es domāju, jā. Esam otrās pakāpes māšīcas.” Viņa saņēmās. “Lūdzu, atvainojiet, nesmu pat stādījusies priekšā. Taču es... Karlas māte mums piezvanīja un pateica, ka Karla ir slimnīcā, un tā es uzreiz steidzos šurp. Es tikai nezināju... intensīvā terapija... un tad... Lūdzu, sakiet, ka nav tik slikti, kā izskatās!”

Kad Elinora pie uzziņu lodziņa slimnīcas foajē bija jautājusi par Karlu Heningu, viņu bija sūtījuši uz Intensīvās terapijas nodaļu. Tur, gaitenī pie slimnieku istabām, viņa bija satikusi savu krustmāti asarām noplūdušu seju, kura acīm redzami nebija spējīga saprast, kas noticis ar viņas meitu. Elinora bija vērsusies pie kādas medmāsas, kura viņai pirms māšīcas apmeklējuma bija palīdzējusi uzvilkt virstērpu. Māšiņa bija ļoti laipna, tomēr nebija varējusi sniegt viņai nekādas precīzākas ziņas par Karlas stāvokli. Elinora vēl aizvien nebija tikusi pāri šokam, kas viņu pārņēma, beidzot nostājoties pie Karlas gultas. Bailes viņai iedvesa ne tik daudz caurulītes, kas savienoja viņas māšīcu ar

dažādiem aparātiem, cik viņas pietūkusi, dzeltenīgi bālā seja un sēcošā elpa. Izskatījās, ka Karla ir bezsamaņā, vienīgi plakstiņu trīsēšana bija kā vājš pierādījums tam, ka viņa ir pazinusi Elinoru. Karla nebija spējusi reaģēt, kad Elinora paņēma viņas plaukstu un to vieglītēm saspieda.

Straujais sabrukums Elinoru bija izbiedējis. Iepriekšējā dienā, runājot pa telefonu, māsīca viņai bija šķitusi gandrīz normāla, vienīgi sūdzējusies par nogurumu un krampjainām sāpēm vēdera lejasdaļā. “Droši vien atkal nieres,” viņa nopūzdamās bija teikusi. Karla cieta no paaugstināta asinsspiediena, un sūdzības par nierēm viņai bijušas jau agrāk. Elinora bija likusi Karlai apsolīt, ka jau nākamajā dienā viņa dosies pie ārsta. Un tad acīmredzot viss bija izvērties ļaunāk.

“Tagad vispirms nomierinieties,” ārsts noteica. “Ēh... kundze...”

Elinora pieķēra sev pie pieres. “Šternberga, Elinora Šternberga,” viņa beidzot stādījās priekšā. “Lūdzu, atvainojiet. Es vienkārši esmu... esmu galīgi apjukusi. Mans vīrs... viņš man nepateica, cik slikti ir...”

Gernots tiešām pat nebija uzskatījis par nepieciešamu piezvanīt Elinorai uz mobilo tālruni, kad bija saņēmis zvanu no krustmātes. Viņš bija tikai atstājis uz virtuves galda zīmīti, pirms devies uz savu darbnīcu. *“Karla ir Universitātes klīnikā. Parūpējies.”*

Elinora nekavējoties bija braukusi turp, turklāt sākumā nemaz nebija iedomājusies par Karlas vakarējo sagurumu, drīzāk par kādu negadījumu.

“Ir... ir pavisam slikti, vai ne?” viņa klusi jautāja.

Jaunais ārsts viņu līdzjūtīgi uzlūkoja. “Protams, labi nav,” viņš laipni sacīja. “Taču mēs Heningas kundzi tikai nupat esam pieslēguši pie dialīzes aparāta, tātad drīz viņas stāvoklim vajadzētu uzlaboties. Kā būs turpmāk...” Ārsts paberzēja pieri. “Nāciet man līdzi,” viņš aicināja Elinoru. “Mums nebūtu jāsarunājas šeit gaitenī.”

Elinora sekoja viņam uz apspriežu telpu un pati sev šķita visai muļķīga. Viņa noteikti neatstāja to labāko iespaidu, lai gan it labi zināja, kā pārvarēt krīzes. Būdama zinātniskā līdzstrādniece universitātē, viņa pārraudzīja dažādus pārvaldes un organizācijas uzdevumus, mācīja un vadīja projektus. Viņa labi prata apieties ar cilvēkiem un spēja darīt vairākus darbus vienlaikus. Taču tagad no viņas nosvērtības vairs nebija ne miņas. Karla viņai bija kas daudz vairāk nekā tikai radniece. Viņas abas bija gandrīz vienādā vecumā, saistītas ar visciešāko draudzību un tuvas viena otrai kā māsas. Jau doma vien, ka varētu Karlu zaudēt, Elinorai šķita neizturama.

“Kas tieši viņai kaiš?” Elinora vaicāja, kad ārsts, kurš nu jau bija stādījies priekšā kā doktors Bonhofs, piedāvāja viņai apsēsties. Viņš pats ieņēma vietu pie rakstāmgalda.

“Jūsu māšīcai ir akūts nieru iekaisums, glomerulonefrīts. Tas nozīmē, ka nieru ķermenīši vairs nespēj izfiltrēt no asinīm atkritumvielas, un tas izraisa saindēšanos un tūsku. Urīns vairs neizdalās. Heningas kundzei diemžēl ir ļoti smaga slimības gaita, šobrīd mēs runājam par akūtu nieru mazspēju.” Ārsts grozīja pirkstos pildspalvu.

“Bet tas... bet tas ir atgriezeniski?” Elinora vaicāja. “Viņa taču atveseļosies?”

Doktora Bonhofa pirksti darbojās ap recepšu bloku, kas gulēja uz rakstāmgalda. “Šobrīd vēl paliksim optimisti,” viņš izteicās piesardzīgi. “Glomerulonefrīts bieži ir ārstējams. Tomēr ir gadījumi, kad to izārstēt neizdodas. Līdz šim jūsu māšīcai uzlabošanās nav vērojama, taču tas vēl neko nenozīmē. Katrā ziņā mēģināsim.”

“Un ja neizdosies? Ja tas nepalīdzēs?” Elinora izbijusies vaicāja. “Viņa... viņa taču nenomirs?”

Doktors Bonhofs papurināja galvu. “Par to tagad nedomāsim, ir vēl tik daudz kas, ko varam darīt,” viņš paskaidroja. “Ja būs izveidojusies hroniska nieru mazspēja, mums vēl atliek regulārā dialīze. Un transplantācija, ja tiešām nekas cits nelīdzēs.

Taču pagaidām paliksim pie jau uzsāktās ārstēšanas. Heningas kundze noteikti drīz jutīsies labāk.”

“Un no kurienes kas tāds ir radies?” Gernots jautāja, pakārdams savu mēteli.

Viņš bija ieradies reizē ar Elinoru, taču atšķirībā no viņas mājup nācis kājām. Vīnei raksturīgais rudens lietus bija viņu pamatīgi izmērcējis, un viņš bija atbilstoši nelāgā omā. Tomēr Elinora viņam jau kāpnēs satraukti bija izstāstījusi par Karlu, negaididama lielu līdzjūtību. Ne Gernots, ne Karla nejuta viens pret otru īpašas simpātijas.

“To viņi nezina.” Elinora nopūtās. “Tā laikam ir imūnsistēmas pārmērīga reakcija. Iespējams, to izraisījusi kāda infekcija... vai augstais asinsspiediens...”

“Es vienmēr esmu teicis, ka viņai vairāk jāsporto,” Gernots piebilda un izņēma no ledusskapja alu. “Viņa taču ir resna.”

Elinora patlaban gatavojās likt krāsni no rīta sagatavoto sacepumu. Gernots noraidoši papurināja galvu un izraidīja viņu no virtuves. Pēc dažām minūtēm viņš ienesa dzīvojamā istabā paplāti ar sviestmaizēm, uz kurām rūpīgi bija sakārtots kūpināts lasis, dažādi sieru un marinēti dārzeņi.

“Nogāju gar delikatešu veikalu,” viņš teica, sastapis Elinoras skatienu. “Un nespēju atturēties. Mums galu galā nav svara problēmu...” Viņš smaidot ar labpatiku nopētīja Elinoras augumu.

Elinora arī pasmaidīja. Viņa jutās glaimota, un, protams, ēdiens bija brīnišķīgs pārsteigums – vismaz tikmēr, kamēr viņa nedomāja par to, cik visi šie gardumi bija maksājuši. Droši vien ar šo naudu viņa būtu varējusi samaksāt par pārtikas krājumiem veselai nedēļai. Un tagad viņa vēl arī ļāva sevi pavadināt atvērt dārga viņa pudeli. Šodien viņai vajadzēja kaut ko darīt savā labā, kopš apmeklējuma slimnīcā viņa jutās kā iztukšota.

“Pie Karlas paaugstinātā asinsspiediena vainojama ģenētika,” Elinora jau kuro reizi aizstāvēja savu māšīcu. Gernots nenoguris meklēja sakarības starp Karlas slimību un viņas dzīvesveidu.

“Viņa nesmēķē, un viņai nav liekā svara – ne jau katrs var būt tik stiegrains kā tu...” Gēnu sadalē Gernotam bija palaimējies. Viņš bija slaidis un muskuļots. Pateicoties tumšajiem, biezaļjiem matiņiem, izteiksmīgajai sejai un brūnajām mandeļu formas acīm, viņš bija ļoti glīts vīrietis. “Karla ēd veselīgi,” Elinora turpināja. “Un tikpat kā nemaz nelieto sāli. Augsto asinsspiedienu viņa nevar ietekmēt, Gernot, viņai vienkārši uz to ir nosliece.”

“Un kāpēc tad tev nav problēmu ar asinsspiedienu?” viņš provocēja. “Galu galā jūs taču esat tuvas radnieces. Nē, nē, to tu man neiestāstīsi. Tur kaut kas ir. Kaut ko viņa dara nepareizi...”

Elinora izdvesa nopūtu un padevās. Viņa nespētu Gernotu pārliedzināt, viņš allaž stūrgalvīgi turējās pie saviem uzskatiem. Un zināmā mērā tas pat bija labi. Viņa lepojās, ka viņas vīrs aizstāv savu pārliedzību – lai arī tas ne vienmēr vērtā viņa dzīvi vieglāku. Gernots bija mākslinieks, gleznotājs un tēlnieks, un ik pa laikam gadījās, ka galerijas un aģenti izteica priekšlikumus, kā viņš savus darbus varētu veidot viņiem tīkamākus un līdz ar to arī vieglāk pārdodamus, piemēram, gleznojot uz mazākiem audekliem un ne tik drūmus. Turklāt vairums kritiķu izteicās krietni vien diplomātiskāk nekā Karla, kura nespēja savaldīt vēlmi pazoboties par Gernota mākslu.

“Kad kaut kas tāds karājas pie sienas, pārņem depresija,” viņa bija teikusi Gernota jaunākās izstādes apmeklējuma laikā. “Nav brīnums, ka to neviens nepērķ. Kurš gan vēlas savā dzīvojamā istabā gleznu ar sērojošām zarnu cilpām? Turklāt istabai jābūt vismaz deju zāles lielumā, lai ko tādu vispār varētu piekarināt. Gernota gleznu mērķauditorija ir “pašnāvnieciski pils īpašnieki”. Un tā nav diez ko liela.”

Taču Gernots neļāva sevi iespaidot ne Karlas zobgalīgajai paļāšanai, ne galeristu konstruktīvajai kritikai. Viņa laiks – un par to viņš bija pārliedzināts – pienāks, un viņa māksla kaut kad gūs atzinību. Tikmēr viņš turēsies pie sava stila. Esmu mākslinieks, nevis mākslas amatnieks, viņš mēdza noraidoši sacīt, kad

kāds jautāja, vai Gernots varētu uzgleznot viņa suņa portretu vai skatu uz viņa privātmāju.

Elinora atbalstīja savu vīru šādu piedāvājumu atteikšanā, lai arī dažkārt bez lielas aizrautības. Protams, viņa juta lepnumu, ja kritiķi un laikraksti pēc izstādes veltīja viņam slavinošus vārdus. Tomēr viņa priecātos, ja Gernots dotu lielāku ieguldījumu ģimenes ienākumos. Šobrīd viss smagums gūlās uz Elinoras pleciem, un viņai bija tikpat kā neiespējami naudu atlikt, lai viņi varbūt vēl varētu īstenot savu kvēlāko vēlēšanos. Jau vairākus gadus viņa bez panākumiem pūlējās ieņemt bērnu un cerēja uz mākslīgo apaugļošanu, pirms vēl kļuva tam par vecu. Viņai bija trīsdesmit septiņi gadi, laika vairs nebija daudz. Līdz šim Elinorai gan vēl nebija izdevies sagādāt savu līdzmaksājuma daļu, un viņa varēja sevi vien mierināt ar to, ka viņas ģimenē vēla grūtniecība ir raksturīga. Arī viņas mātei bija bijis tāpat.

“Man ir citas problēmas,” Elinora teica. “Acīmredzot es nāku no cita ģimenes atzara. Šajā gadījumā man laimējies. Asinspiediens drīzāk ir pārāk zems. Un tagad ielej mums vīnu un pastāsti par savu dienu. Tā noteikti ir bijusi labāka nekā manējā.”

Kā ierasts, Gernots stāstīja visai maz un ne to uzmundrinošāko. Viņš nevis strādāja darbnīcā, kā Elinora bija domājusi, bet šajā pēcpusdienā bija ticis ar savu aģenti, un abi bija pārrunājuši plānotās izstādes un projektus. Gernots bija labās domās par Maju, kura kļuva par viņa kuratori pēc tam, kad viņš pirms dažiem mēnešiem bija šķīries no sava ilggadējā aģenta un galerista. Ar Maju, kā izteicās viņš pats, viņus vienoja lieliska sadarbība. Elinora uz to skatījās drīzāk skeptiski, taču neiedrošinājās piebilst, ka līdz šim brīdim jaunā sieviete vēl nebija viņam iekārtojusi nevienu vienīgu lielāku izstādi. Galu galā katru kritisku piezīmi Gernots interpretēja kā greizsirdību. Viņš atzina, ka ar Maju viņam bijušas attiecības – līdz brīdim pirms pieciem gadiem, kad viņš apprecējies ar Elinoru. Tagad, kā viņš pats

apgalvoja, tas esot jau sen pagājis un viņi ir vairs tikai draugi un sadarbības partneri. Taču Karla to bija apšaubijusi un mēdza Elinorai izteikt savas domas visai daudzvārdīgi: “Tev tikai jāpavēro, kā viņa uz Gernotu skatās! Un kā nerimstas apgalvot, cik viņa dīvainās bildes ir lieliskas. Viņa nemitīgi tam glaimo. Maja no tava vīra kaut ko grib, tāpēc ir paņēmusi viņu savā paspārnē. Tas, ka viņš uzķersies, ir tikai laika jautājums.”

Protams, Elinora aizstāvēja Gernotu – viņa ticēja vīram, *gribēja* viņam ticēt! Tā vienkārši nevarēja būt, ka Maja viņu pārstāvēja tikai tāpēc, ka bija viņā iemilējusies. Jaunā sieviete kā aģente bija autoritāte, viņa pārstāvēja arī ievērojamus māksliniekus un neriskētu zaudēt savu labo slavu viena klienta dēļ, par kura spējām nebūtu pārlicināta. Tomēr Elinora netika vaļā no šaubām un nojauta, ka Gernots to zina. Katrā ziņā viņa uzmanīsies, lai neizteiktos par Maju nievājoši. Gernots varēja kļūt ļoti aizskarošs, ja domāja, ka viņa tam neuzticas.

Nākamajā dienā Elinorai universitātē bija apdarāmi tikai biroja darbi. Viņai nebija jāvada semināri, tāpēc viņa varēja paņemt brīvu priekšpusdienu, lai aizbrauktu uz klīniku pie Karlas. Protams, viņa cerēja uz pozitīvu pavērsienu, taču doktors Bonhofs, kuram jau atkal vai vēl joprojām bija dežūra un izskats vēl gurdāks nekā iepriekšējā dienā, nevarēja pasludināt trauksmi par atceltu. Elinora viņu satika gaitenī pie Intensīvās terapijas nodaļas, un doktors atkal viņu laipni informēja.

“Pēc dialīzes, protams, jūsu māsīcai ir mazliet labāk,” viņš skaidroja. “Tomēr nieres joprojām nestrādā. Patiesībā, par spīti terapijai, iekaisums paplašinās. Mēs neatlaidīgi meklējam iemeslu un pa to laiku dodam arī antibiotikas, gadījumā ja ir kāda infekcija. Taču baidos, ka mums šeit ir darīšana ar hronisku nieru slimību.”

“Tātad ārstēšanā būs jāpielieto dialīze?” Elinora jautāja. Viņa bija mierīgāka nekā dienu iepriekš. “Ik pēc... ik pēc divām dienām?”

Ārsts, līdzjūtīgi nopūzdamies, pamāja ar galvu. “Jā,” viņš teica. “Problēma gan ir tajā, ka Heningas kundze arī dialīzi pānes ļoti slikti. Jau ārstēšanas sākumā ir radušās komplikācijas, arī hipertensīva krīze – piepeša asinsspiediena paaugstināšanās. Ar to mēs tikām galā, taču ilgtermiņā... jūsu māsiņa katrā ziņā būs ilgstoši jāuzrauga, arī starp procedūrām.”

“Un transplantācija?” Elinora apvaicājās. “Vai būtu iespējama?”

Doktors Bonhofs piekritoši pamāja.

“Tas noteikti būtu labākais. Tiesa gan, atrast donoru nebūs vienkārši. *Eurotransplant* sarakstā drošības labad esam jau likuši viņu iekļaut, taču viņai ir reta asinsgrupa, un ir vēl arī citi parametri... Katrā ziņā viegli nebūs. Man ļoti žēl, ka varu dot jums tik maz cerību.”

Elinora izvilka pirkstus caur matiem. “Vai tad nepastāv arī tās... pagaidiet... Kā to sauc? Transplantācijas no dzīviem donoriem? Kad nieri slimajam ziedo kāds draugs vai radnieks? Es domāju... nieres taču ir divas.”

Doktors Bonhofs paberzēja deniņus; tas acīmredzot bija viņam raksturīgs žests. “Tā būtu iespēja,” viņš piekrita. “Un Heningas kundzes mātei tests jau ir veikts. Rezultāti vēl nav saņemti.”

“Un kādas ir izredzes?” Elinora vaicāja.

Doktors Bonhofs paraustīja plecus. “To nevar pateikt. Taču ļoti bieži starp tuvākajiem radiem atrodas piemēroti donori. Ja vēlaties, arī jums var veikt saderības pārbaudi. Tomēr jūs nedrīkstētu to izlemt vieglprātīgi. Līdztekus operācijai pastāv vēl daudz citu bīstamību. Nespēks, tromboze, sirds un asinsrites problēmas... Un, protams, risks, ka nieru slimība kādudien var piemeklēt jūs pašu, un tad jums būs vairs tikai viens orgāns. Katrā gadījumā jums to vajadzētu labi apdomāt.”

Elinora piekritoši pamāja, lai gan īstenībā lēmums jau bija pieņemts. Protams, viņa ziedotu vienu no savām nierēm! Ja būtu kāda iespēja Karlai palīdzēt, viņa to darītu.

Viņa vēlreiz saņēma drosmi, kad atvadījās no doktora Bonhofa un gatavojās atkal apmeklēt Karlu. Ārsts par māsīcas stāvokli viņu jau bija brīdinājis. Medicīniskās manipulācijas Karlu bija nogurdinājušas, un visu tikšanās laiku viņa, iespējams, pat varētu būt aizmigusi.

Elinora tiešām sastapa viņu ne labākā stāvoklī kā dienu iepriekš. Šķita, ka Karla viņu pat neatpazīst. Tomēr Elinora pievilka pie slimnieces gultas krēslu un drosmīgi sāka stāstīt kaut ko par savu darbu un pat mazliet jokoties.

“Tu neraizējies,” viņa galu galā ar tikko jaušamu karātavu humora pieskaņu sacīja. “Mēs atradīsim risinājumu. No manām olnīcām gan nekādas lielās jēgas nav, toties manas nieres darbojas patiešām lieliski!”

“Tu esi traka!” Gernots neizpratnē grozīja galvu, beidzot aptvēris, ko Elinora grib viņam pateikt. Lēmumu ziedot Karlai vienu no savām nierēm viņa nebija klājusi vaļā bez aplinkiem. Elinora bija rūpīgi pārdomājusi, kā vīram savu nodomu saprotami paskaidrot. Viņa noraidošajā reakcijā tas gan neko nemainīja. “Tu gribi ļaut sevi uzšķērst, sabeigt savu veselību, samierināties ar milzīgu rētu...” Savu runu Gernots paspilgtināja ar teatrāliem žestiem.

“Rēta jau nu gan te ir mazākā problēma!” Elinora viņu pārtrauca. “Tā tikpat kā nebūs redzama. Turklāt... Es par to palasiju, Gernot, komplikācijas rodas drīzāk reti. Operācija nav ļoti sarežģīta. Un itin labi var dzīvot arī ar vienu nierī.”

“Skaidrs. Tāpēc arī daba ir parūpējusies, lai mums būtu divas!” Gernots nievājoši atcirta. “Tas ir neprāts, Elinor, tu nedrīksti to darīt.”

“Tas varētu glābt Karlai dzīvību!” Elinora neatlaidās. “Pat tad, ja man pēc tam būtu dažas sūdzības, tas būtu tā vērts!”

“Dažas sūdzības!” Gernots pieķēra sev pie pieres. “Mēs te runājam nevis par šād tad uznākošām galvassāpēm, bet par ievērojamiem veselības traucējumiem. Kurus tu vieglprātīgi gribi uzņemties tikai tādēļ, lai savai māsīcai aiztaupītu dažas neērtības. Protams, tas nav nekas priecīgs, ja ik pārdienas jāiet uz asins tīrīšanu. Taču arī citi to iztur. Ar dialīzi var dzīvot, Elinora. Katru dienu to apliecina miljoniem cilvēku visā pasaulē.”

“Kā redzams, Karla to nevar!” Elinora iebilda.

Gernots saviebās. “Tavai mīļotajai Karlai jau vienmēr vajag ko speciālu,” viņš sacīja. “Tev vajadzētu reiz par to padomāt. Viņa tevi izmanto!”

Elinora gandrīz būtu smējusies, ja situācija nebūtu tik nopietna. Tieši šo pašu pārmetumu Karla mēdza izteikt Gernotam. Viņa bija pārliccināta, ka Gernots izmanto savu sievu. Galu galā viņš dzīvoja viņas dzīvoklī un par viņas naudu. Taču Elinora nekādi nespēja par to ieminēties.

“Karla ir tuvu bezsamaņai!” viņa sašutusi paziņoja. “Tas, ka viņa kādu izmanto, ir pēdējais, ko viņai varētu pārnest. Varbūt Karla pat mēģinātu mani atrunāt. Viņa noteikti nemaz negrib, lai es...”

“Lai tu viņas dēļ uzupurējies?” Gernots melodramatiski jautāja. “Par to gan es nebūtu tik drošs. Upurēšanās otra dēļ galu galā ir ultimātais mīlestības pierādījums, kas...”

“Mīlestības pierādījums? Tu joko!” Elinora papurināja galvu. “Izklausās tā, it kā tu būtu greizsirdīgs. Taču, jā, es Karlu mīlu. Viņa ir, varētu teikt... mans otrs Es, mana māsa, mana dvēseles radniece. Mēs abas kopā uzaugām, mēs vienmēr visu darījām kopā. Līdz...”

Līdz brīdim, kad viņa bija sagājusi kopā ar Gernotu. Elinora iekoda lūpā. Viņas attiecības ar Gernotu bija likušas atslābt saiknei starp viņu un Karlu – tomēr savstarpējās simpātijas no tā necieta. Elinora pat neņēma ļaunā, ka Karla tik skarbi kritizēja Gernotu, tomēr tagad viņas vienkārši tikās retāk. Arī Karlas dzīvesbiedrs Svens nevarēja ciest Gernotu. Līdz ar to atkrita ierastie vakari četratā, kādi tie bija ar abu sieviešu agrāko laiku draugiem.

“Jebkurā gadījumā es tagad vēlreiz braukšu uz klīniku,” Elinora pabeidza neauglīgo diskusiju. “Lai noņem man asinis. Varēsim par to vēl parunāt, kad zināšu, vai esmu piemērota kā donors.”

Stūrējot automašīnu slimnīcas virzienā, Elinora joprojām bija satraukta. Nebija viegli nedusmoties par Gernota reakciju. Protams, viņš izturējās pret Karlu nievājoši, un arī viņa izrādīja savas antipātijas vairāk nekā skaidri. Taisnības labad gan

jāpiebilst, ka Gernots nekādā ziņā nebija veicinājis Karlas un Svena simpātiju rašanos pret viņu. Jau pirmajā četrtnes tikšanās reizē viņš bija izturējies augstprātīgi un nepacietīgi, uz pārējo draudzīgi izteiktajiem jautājumiem par viņa darbu atbildējis izsmejoši un strupī, bet visus citus sarunu tematus noraidījis kā mietpilsoniskus.

Mietpilsoniska viņa izpratnē bija arī restorāna izvēle, kurā viņi bija satikušies, mietpilsoniska bija Karlas un Svena uzvešanās. Viņu profesijas – Karla bija skolotāja, un Svens – policijas ierēdnis – bija pilnīgi nepieņemamas.

Elinora nopūtās. Gernots neapšaubāmi reizēm bija ass, un Elinoru bieži baidīja tas, cik viņš varēja būt nežēlīgs. Tomēr viņa nešaubījās, ka aiz Gernota izturēšanās slēpjas ievainojamība. Piemēram, viņa noraidošā attieksme pret nieres ziedošanu... Gernots bija savā veidā jūtīgs un ļoti rūpējās par nevainojamu ārieni. Jau doma vien redzēt uz viņas ķermeņa neglītu rētu viņu biedēja. Nebija vienkārši būt kopā ar mākslinieku, Gernotam bija savi untumi, savas jūtelības – un tomēr tieši tas darīja viņu interesantu. Sekss ar viņu bija intensīvāks, nekā Elinora to jebkad agrāk bija piedzīvojusi ar kādu citu. Gernots bija izdomas bagāts, satraucošs, Elinorai patika viņa ķermenis, viņa vingrums, viņa muskuļoto roku glāsti.

Elinora pasmaidīja, atceroties, kā viņš abu attiecību sākumā pirms mīlēšanās viņu apzīmēja ar pirkstiņkrāsām vai pārtikas krāsām. Toreiz Gernots nosauca viņu par “savu mākslas darbu” un iedrošināja Elinoru darīt tāpat. Viņš bija smējies par “karotāju krāsojumu” un tad diskutējis ar viņu par to, vai mīlestība starp vīrieti un sievieti ir ultimātīva miera izpausme vai drīzāk dzimumu kara spilgtākā forma, kad viens mēģina dominēt pār otru.

Ar Gernotu bija aizraujoši sarunāties. Viņu attiecību sākumā Elinora bija domājusi, ka abu kopābūšana būs kā nebeidzams piedzīvojums. Pamazām šī sajūta mazinājās, iestājās ikdiena un rutīna. Un tomēr vēl aizvien bija dienas vai biežāk naktis,

kad Gernots viņas pasauli padarīja par kaut ko ļoti īpašu. Kad Karla un Elinora reiz par to bija runājušas, māsīca bija sacījusi, ka viņai mīlestība galvenokārt nozīmējot siltumu – siltumu un drošību, ko ikreiz dod kas cits, – Karlai tas saistījās ar maiguma brīžiem uz mīksta, pūkaina paklāja pie kamīnā sprēgājošas uguns. Turpretī Elinora sevi un Gernotu drīzāk redzēja ringā starp uguns liesmām. Uguns varēja degt rāmi un tad piepeši iekvēloties, tā varēja sildīt, taču arī apdedzināt, tā varēja nozīmēt laimi un arī sāpes...

Piebraucot pie slimnīcas, Elinora bija veiksmīgi sevi pārliecinājusi, ka laime kopā ar Gernotu līdz šim vienmēr bijusi pārāka par vilšanos. Un viss kļūtu vēl daudz, daudz skaistāk, ja viņiem beidzot būtu bērns. Nelāgas sagādīšanās dēļ viņai ceļā gadījās norāde uz Dzemdību nodaļu. Elinora tik ļoti gribēja bērniņu un bija pārliecināta, ka Gernots, kļūdams par tēvu, būtu līdzsvarotāks. Tieši viņš, kurš vienmēr ticās uzspiest pasaulei savu zīmogu, kurš vēlējās, lai “kaut kas paliek pēc viņa”, kā viņš mēdza izteikties. Bērns taču būtu kas krietni vērtīgāks par dažiem drūmiem otas triepieniem uz milzīga audekla.

Nopūzdamās Elinora piezvanīja pie Intensīvās terapijas nodaļas durvīm un lūdza medmāsai tikšanos ar doktoru Bonhofu. Viņa sekoja māsiņai uz ārstu istabu un jau tūlīt saklausīja pazīstamas balsis. Ieskatījusies pa pievārtajām durvīm, viņa ieraudzīja ne tikai doktoru Bonhofu, bet arī Karlas māti Marlēnu un savu mammu.

“Man patiešām ir ļoti, ļoti žēl,” doktors Bonhofs patlaban sacīja. Elinoras māte sniedza Marlēnai kabatlakatu. “Rādītāji ir pilnīgi nesaderīgi, nevar būt ne runas, ka jūs varētu ziedot orgānu savai meitai, un diemžēl jūsu vīrs arī ne.” Karlas tēvs iepriekšējā vakarā bija ieradies uz saderības pārbaudi. “Taču neraudiet, vēl jau ne tuvu viss nav zaudēts.” Marlēnas šņuksti nerimās. “Nu palūk, ir vēl arī *Eurotransplant*,” doktors Bonhofs turpināja. “Kuru katru brīdi var atrasties kāds donors.

Un varbūt ir kādi citi ģimenei piederīgie. Ēhm... kundze... Šternbergas kundze, piemēram, arī vēlējās pārbaudīties.”

Elinora sava vārda pieminēšanu nupat gribēja izmantot kā iemeslu, lai ienāktu un vēlreiz apstiprinātu savu nodomu, bet viņas māte pārtrauca ārstu pusvārdā.

“Kurš? Elinora? Mana meita grib ziedot nieri?”

Viņa izklausījās satraukta, gluži pretēji tam, ko Elinora bija gaidījusi. Viņas māte bija Karlai ļoti tuva, viņa savu māsasmeitu bija izaudzinājusi kopā ar Elinoru. Karlas vecākiem, vadot uzņē-mumu, bija atlicis maz laika savai meitai.

“Māsīcu gadījumā tas visādā ziņā ir iespējams,” doktors Bonhofs paskaidroja. “Un jūs pati kā viņas krustmāte, ēhm... kundze...”

“...Rancova, Gabriela Rancova.”

“Rancovas kundze, protams, arī jūs varētu būt donors. Ja vēlaties, mēs varam tūlīt paņemt jums analīzi.”

“Nekādā gadījumā!” Gabrielas balss noskanēja tik spalgi, it kā grasītos tūdaļ aizrauties. “Jo, pirmkārt, es neesmu tieši Karlas krustmāte. Viņas māte un es esam tikai māsīcas. Turklāt... Tātad... es to nevaru, un mana meita – tāpat! Vai jūs... vai jūs vispār esat viņu jau informējis par šādas iejaukšanās bīstamību? Par... par risku?”

Īstenībā neradās iespajds, ka Elinoras māte iztēlojas kādu konkrētu risku. Drīzāk šķita, it kā viņa drudzaini meklētu argumentus pret savas meitas nieres ziedošanu.

Elinora izlēma iejaukties. Viņa ienāca kabinetā.

“Labdien visiem. Un, mamma... to, ko es daru vai nedaru, tev gan vajadzētu ļaut izlemt man pašai!” viņa pārliecināti noskaldīja. “Krustmāt Marlēna, tavs tests parādīja, ka tu par donoru nederi? Tāpat kā tēvocis Francs?”

Karlas māte piekrietoši pamāja ar galvu. Viņa izskatījās ārkār-tīgi bāla, acis no raudāšanas bija apsārtušas. “Es to būtu... es to tik labprāt būtu darījusi,” viņa čukstēja. “Un Francs, protams, arī. Pat Svens ir nodevis analīzi.”

Elinora uzlika roku viņai uz pleca. “Es taču to zinu,” viņa maigi sacīja. “Es arī labprāt to darīšu. Tūlīt likšu noņemt man asinis. Tad mēs rīt redzēsim, vai tas būs iespējams.” Viņa pasmaidīja. “Vispār esmu noskaņota optimistiski. Karla un es – mēs jau vienmēr bijām kā viena sirds un viena dvēsele. Tad taču mēs varam kļūt arī kā viena sirds un viena niere.”

Doktors Bonhofs arī pasmaidīja. “Vai jūs esat to labi apdomājusi?” viņš vēlreiz pārvaicāja.

Elinora pamāja. “Pavisam noteikti, es...”

“Pavisam noteikti – nemaz,” viņu pārtrauca māte, atguvusies no izbailēm par Elinoras pēkšņo parādīšanos. “Mana meita un es, mēs par šo lietu vēlreiz parunāsim. Lūdzu, atvainojiet, Bonhofa kungs. Marlēna... es nelabprāt atstāju tevi vienu, taču es... Mēs tagad kopā iedzersim kafiju, Elin, un tad es tevi vēl atrunāšu.” Viņa apņēmīgi piecēlās.

Elinora nedroši pārļaida skatienu klātesošajiem. Tāda mātes izturēšanās bija negaidīta. Viņa reti bija bijusi stingra un nekad – dogmatiska un īstenībā pret viņu un Karlu attiekusies labi. Šī kategoriskā atteikšanās palīdzēt, pat ja ar to bija saistīts neliels risks, nāca pilnīgi negaidīti. Elinora nolēma savas mātes argumentus vismaz uz klausīt.

“Ejiet vien.” Arī doktors Bonhofs piecēlās. “Noņemt jums asinis mēs varam arī vēlāk. Galvenais, lai jūs būtu pārlicināta. Mēs nekādā gadījumā nevēlamies jūs uz kaut ko pierunāt. Un jūs, Heningas kundze, nāciet tagad līdz pie savas meitas. Šodien pēcpusdienā viņa jūtas jau krietni labāk. Viņa ir mazliet atpūtusies pēc dialīzes, un ar viņu atkal var kontaktēties. Varat ar meitu aprunāties... Viņa katrā ziņā priecāsies par apmeklējumu.”

Marlēna sekoja ārstam, bet Elinora un viņas māte devās uz slimnīcas kafetēriju. Elinora mēģināja bez aplinkiem novirzīt sarunu uz nieres ziedošanu, taču Gabriela nepiekrita.

“Protams, Karla man ir ļoti tuva,” viņa teica, kad vienā brīdī Elinora no paskaidrojumiem pārgāja uz pārmetumiem. “Un es zinu, cik daudz viņa tev nozīmē. Un tomēr... ziedot orgānu, ļaut sevi griezt, sevi...”

Kamēr Gabriela turpināja gausties, Elinora nervozi maisīja savu kafiju. Māte minēja pat tādus apgalvojumus, ka Elinoras tēvs nekādā ziņā neatbalstītu meitas nodomu. Turklāt Gabriela un Georgs Rancovs jau daudzus gadus bija šķīrušies un sadzīvoja kā suns ar kaķi. Patiesībā saruna ar māti Elinorai ļoti atgādināja viņas izskaidrošanos ar Gernotu – ar to vienīgo atšķirību, ka vīra iebildumus Elinora jau bija gaidījusi, bet Gabrielas noraidījums lika viņai vilties. Galu galā viņa nolēma mātei to arī pateikt.

“Kā tu vari būt tik nežēlīga!” viņa pārmetoši iesāka. “Gandrīz šķiet, ka tev ir vienalga, kas notiek ar Karlu! Mammu, ja viņa nedabūs jaunu nieru, viņa var nomirt! Es domāju... es īstenībā biju domājusi, ka tu būsi pirmā, kas mani iedrošinās viņai palīdzēt. Bet tu runā par narkozes risku un rētām, un sazin ko vēl. Turklāt tu neko nezini par nieru transplantāciju. Viss, ko tu te stāsti... tev par to nav ne mazākās saprašanas. Vai arī tu esi kaut kur ievākusi informāciju? Internetā varbūt?”

Jautājums bija mazliet ļaunīgs. No mātes argumentācijas patiešām bija viegli secināt, ka tās pamatā nav nekādu zināšanu medicīnā.

“Man ir vairāk saprašanas, nekā tu domā!” viņa atcirta, taču piepeši it kā sabruka. “Man... man... man katrā ziņā ir iemesls. Un... un arī nemaz nav labi tā iejaukties dabas lietās...”

Elinora pavērsa acis pret debesīm. Gabrielas iebildumi radīja viņā arvien lielāku izbrīnu. “Kas tad tas tagad vēl par argumentu?” viņa iekarsa. “Ja tu tā runā, sanāk, ka Karlai nedrīkstētu arī veikt dialīzi un mums vienkārši jāļauj visam ritēt savu dabisko gaitu. Kas ar tevi notiek, mammu? Tu taču parasti neesi tik... tik...” Viņa aprāvās. Viņai saruna bija beigusies. “Man tagad katrā ziņā šīs spriedelēšanas ir pietiekami. Iešu pie doktora

Bonhofa un teikšu, ka esmu izlēmusi. Tad mēs vismaz zināsim, ko darīt. Ja es būšu derīga par donoru, mums joprojām būs iespēja diskusiju turpināt.”

Gabrielas sejā parādījās izmisums. Viņa notrausa no pieres matu šķipsnu un iekoda lūpā. “Tad manis pēc nodod arī tās analīzes!” viņa teica. Sacītais vairs neizskanēja tik agresīvi, drīzāk rezignēti. “Lai gan es uzreiz tev saku – tur nekas nesanāks. Ļoti iespējams, jums pat nesakrīt asinsgrupa, par ko citu kopīgu nemaz nerunājot.”

Elinora izbrīnīta skatījās uz māti. “Kā tu vari būt par to tik pārliecināta?” viņa vaicāja. “Nu labi, mēs esam tikai otrās pakāpes māsīcas. Tomēr tā joprojām ir samērā tuva radniecība.”

Gabriela papurināja galvu, un viņas pleci saguma, itin kā viņa būtu zaudējusi kādu cīņu. “Nē, Elin,” viņa klusi noteica. “Man ļoti žēl, ka tev tas jāuzzina tā. Mums būtu vajadzējis tev un Karlai to pateikt agrāk, taču neviens par to vienkārši vairs nedomāja... Tas šķita pavisam nenozīmīgi. Īstenībā mūs, tevi un mani, ar Marlēnas un Karlas ģimeni nesaista asinsradniecība. Mana māte bija pieņemts bērns.”

“Viņa bija... kas?” Elinora sarauca pieri, pagalam apstulbusi no Gabrielas atzišanās. “Tu gribēji teikt – viņa bija adoptēta?”

Gabriela papurināja galvu. “Nē. Drīzāk viņa bija tāds kā... ēhm... audžubērns. Katrā ziņā viņai bija citāds uzvārds nekā viņas māsām un brāļiem. Es to atklāju, kad man reiz gadījās rokās viņas pase. Dana nebija dzimusi Parlova, viņas uzvārds bija... pag, kā nu bija... Vlašiča.”

“Arī šķiet slāvisks,” Elinora noteica, lai vispār kaut ko sacītu. Mātes tikko pateiktais viņai gandrīz laupīja valodu. “Un tu domā... tev arī neviens to nestāstīja? Bet kāpēc? Kas gan tur bija slēpjams?”

Gabriela paraustīja plecus. “Gan jau slēpjams nebija nekas. Katrā ziņā tā nevajadzētu izteikties. Galu galā tad izklausās, it kā no tā būtu radīts liels noslēpums. Itin kā par to kāds kaudētos vai aiz tā slēptos kas dramatisks. Turklāt es domāju, ka

visiem gluži vienkārši bija vienalga. Tu taču vēl atceries, cik cieši vecāmāte Dana un viņas māsas turējās kopā. Ģimenē viņa nekad nejutās kā svešiniece. Traucējis vienīgi citāda uzvārds, tā viņa man teica pēc tam, kad es biju to atklājis. Vari man ticēt, toreiz es biju tikpat šokēta par šo slepenību kā tagad tu. Vecāmāte un vectēvs Parlovi vēl bija dzīvi. Visādā ziņā Dana domāja, ka vienmēr būtu saukusi sevi Parlovu uzvārdā, jo viņa tik ļoti gribēja saukties tāpat kā viņas “māsas”. Skolā tāpēc reizēm gadījās nepatīkšanas. Kad visas apprecējās, tas zaudēja nozīmi, jo katrai nu bija cits uzvārds un neviens vairs nedomāja par to, ka Dana kādreiz tā īsti nebija piederējusi pie šīs ģimenes. Un tas jau arī patiešām nav svarīgi – ja vien runa nav tieši par nieres transplantāciju. Man to būtu vajadzējis tev jau sen izstāstīt, taču šodien, kad tu tik pēkšņi sāki runāt par ziedošanu, es pārbijos. Kad tiks analizētas paņemtās asinis, tad jau droši vien atklāsies, ka starp jums nav radniecības, vai ne?” Viņa paskatījās uz Elinoru, kā izlūgdamās sapratni. “Nu tā, tagad tu to zini. Un... ja tu vēl joprojām gribi nodot asinis pārbaudei, tad to, protams, darišu arī es. Es Karlai palīdzētu tikpat labprāt kā tu. Tici man, es... es tūliņ pat ziedotu viņai nieri. Tikai ir ļoti maz ticams, ka testa rezultāti būs saderīgi.”

Lai arī izredzes bija vājas, Elinora nedomāja tik viegli padoties. Viņa vienīgi bija apjukusi. Tik un tā viņa gribēja Karlu vēl redzēt un galu galā noteikti nodot analīzes.

Viņa atkal devās uz Intensīvās terapijas nodaļu – un tur satika negaidīti satrauktu doktoru Bonhofu. Ārsts turēja rokās analīžu pārskata izdrukus un dzīvi apsprieda to ar medmāsu. Elinora saklausīja vārdus “kreatinīna rādītājs” un “glomerulārā filtrācija”, neizprotot to nozīmi, taču doktors Bonhofs, ieraudzījis Elinoru, uzreiz pievērsās viņai.

“Šternbergas kundze, ir labi jaunumi!” viņš paziņoja. “Es ar to jau vairs nebiju rēķinājies, taču jūsu māsiņas stāvoklis turpina uzlaboties. Mēs domājam, ka viņa beidzot reaģē uz

medikamentiem, kurus viņai dodam. Katrā ziņā ir iemesls piesardzīgam optimismam. Iespējams, nieres atgūstas... Vai jūs tagad nācāt, lai nodotu analīzes?”

Elinora pamāja ar galvu, tomēr pastāstīja ārstam arī par savas mātes atziņanos.

“Un ne jums, ne jūsu māsiņai nebija par to ne mazākās nojausmas?” ārsts, galvu grozīdams, jautāja. “Tas tik ir stāsts! Nu gan jums kādu laiku būs ko pārdomāt, vai ne? Jūs taču noteikti gribēsiet to visu izpētīt.”

Elinora atkal pamāja ar galvu. Viņa nolēma pagaidām Karlai par to nestāstīt, viņai tagad nekādā ziņā nevajadzētu uztraukties. Taču, kad Karla jutīsies labāk, arī viņa noteikti gribētu uzzināt par savu izcelšanos. Turklāt Karlas saknes, protams, nebija apšaubāmas, Marlēna neapstrīdami bija Parlova. Savukārt Dana, Elinoras vecmāmiņa...

Elinora nolēma sekot pa pieņemtā bērna pēdām.